TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2008 m. lapkričio 6 d.*

Byloje C-381/07

dėl *Conseil d'État* (Prancūzija) 2007 m. birželio 4 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2007 m. rugpjūčio 8 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS

prieš

Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris (pranešėjas) ir L. Bay Larsen,

generalinis advokatas J. Mazák,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

* Proceso kalba: prancūzų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. birželio 26 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Association nationale pour la protection des eaux ir rivières – TOS*, atstovaujamos šios asociacijos pirmininko pavaduotojo P. Jeanson,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir A.-L. During,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos I. M. Braguglia, padedamo *avvocato dello Stato* P. Gentili,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. de Grave,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos S. Pardo Quintillán ir J.-B. Laignelot,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2006 m. vasario 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/11/EB dėl tam tikrų į Bendrijos vandenis išleidžiamų pavojingų medžiagų sukeltos taršos (OL L 64, p. 52) 6 straipsnio išaiškinimu.

2 Šį prašymą pateikė Valstybės Taryba (*Conseil d'État*) nagrinėdama *Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS* pareikštus ieškinius dėl įgaliojimų viršijimo, kuriais prašoma panaikinti visų pirma 2006 m. liepos 17 d. Dekretą Nr. 2006-881, iš dalies keičiantį 1993 m. kovo 29 d. Dekretą Nr. 93-743 dėl operacijų, kurioms pagal 1992 m. sausio 3 d. Įstatymo Nr. 92-3 dėl vandens 10 straipsnį taikoma leidimų arba pranešimų procedūra, nomenklatūros, ir 1994 m. balandžio 29 d. Dekretą Nr. 94-354 dėl vandenų paskirstymo teritorijų (JORF, 2006 m. liepos 18 d., p. 10786) bei 2006 m. liepos 27 d. Dekretą Nr. 2006-942, iš dalies keičiantį suklasifikuotų įrenginių nomenklatūrą (JORF, 2006 m. liepos 29 d., p. 11336).

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyvos 2006/11, kuri pagal jos 1 straipsnio a punktą, be kita ko, taikoma vidaus paviršiniams vandenims, t. y. pagal jos 2 straipsnio a punktą „visiems stovintiems ir tekantiems gėliesiems paviršiniams vandenims, esantiems vienos ar kelių valstybių narių teritorijoje“, šeštoje–aštuntoje konstatuojamosiose dalyse įtvirtinta:

„6) Norint užtikrinti veiksmingą Bendrijos vandenų apsaugą, būtina sudaryti tam tikrų medžiagų, parinktų remiantis jų toksiškumu, patvarumu ir biologiniu kaupimusi, pirmąjį sąrašą, vadinamą „I sąrašu“, į kurį neįeitų medžiagos, kurios biologiškai yra nekenksmingos arba greitai virsta biologiškai nekenksmingomis medžiagomis, ir antrąjį sąrašą, vadinamą „II sąrašu“, į kurį įeitų medžiagos, turinčios žalingą poveikį vandenims, kurį galima apriboti tam tikra teritorija ir

kuris priklauso nuo tų vandenų, į kuriuos tokios medžiagos patenka, ypatybių ir vietos. Tokių medžiagų išleidimui turėtų būti gaunamas išankstinis leidimas, kuriame būtų nurodytos teršalų išleidimo normos.

7) Taršą, kurią sukelia I sąraše išvardintos įvairios pavojingos medžiagos, būtina nutraukti. <…>

8) II sąraše nurodytų medžiagų sukeltą taršą būtina mažinti. Tam tikslui valstybės narės turėtų patvirtinti programas, kuriose atsispindėtų vandenų aplinkos kokybės standartai, nustatyti pagal Tarybos direktyvas, jei tokios yra. Tokioms medžiagoms taikomos teršalų išleidimo normos turėtų būti apskaičiuotos pagal tokius aplinkos kokybės standartus."

4 Direktyvos 2006/11 3 straipsnyje nurodyta:

„Valstybės narės imasi atitinkamų priemonių 1 straipsnyje nurodytų vandenų taršai pavojingomis medžiagomis, priklausančiomis I priedo I sąraše nurodytoms medžiagų kategorijoms ir grupėms (toliau – I sąrašo medžiagos), nutraukti ir minėtųjų vandenų taršai pavojingomis medžiagomis, priklausančiomis I priedo II sąraše nurodytoms medžiagų kategorijoms ir grupėms (toliau – II sąrašo medžiagos), sumažinti pagal šią direktyvą."

5 Pagal Direktyvos 2006/11 6 straipsnį, kurio formuluotė sutampa su Direktyva 2006/11 panaikintos 1976 m. gegužės 4 d. Tarybos direktyvos 76/464/EEB dėl tam tikrų į Bendrijos vandenis išleidžiamų pavojingų medžiagų sukeltos taršos (OL L 129, p. 23) 7 straipsnio formuluote:

„1. Siekiant sumažinti 1 straipsnyje nurodytų vandenų taršą II sąrašo medžiagomis, valstybės narės patvirtina programas, kurias įgyvendindamos jos turi taikyti 2 ir 3 dalyse nurodytus metodus.

2. Bet kokiam teršalų, kuriuose gali būti II sąrašo medžiagų, išleidimui į 1 straipsnyje nurodytus vandenis reikia gauti atitinkamos valstybės narės kompetentingos institucijos išankstinį leidimą, kuriame nustatomos teršalų išleidimo normos. Šios normos turi būti pagrįstos aplinkos kokybės standartais, kurie nustatomi pagal 3 dalį.

3. Į 1 dalyje nurodytas programas įtraukiami vandenų aplinkos kokybės standartai, nustatyti pagal Tarybos direktyvas, jei tokios yra.

<…>“ (Pataisytas vertimas)

6 Direktyvos 2006/11 3 ir 6 straipsniuose numatyto I priede esančio II medžiagų kategorijų ir grupių sąrašo 8 punkte yra nurodytos medžiagos, turinčios neigiamą poveikį deguonies pusiausvyrai, ypač amoniakas ir nitritai.

7 2000 m. spalio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/60/EB, nustatančios Bendrijos veiksmų vandens politikos srityje pagrindus (OL L 327, p. 1, toliau – pagrindų direktyva dėl vandens), kuri buvo priimta anksčiau nei Direktyva 2006/11, tačiau kurios nuostatos pagal pagrindų direktyvos dėl vandens 22 straipsnio 2 dalį nuo 2013 m. gruodžio 22 d. pakeis pastarosios nuostatas, 11 straipsnyje įtvirtinta:

„1. Kiekviena valstybė narė kiekvienam upės baseino rajonui arba tarpvalstybinio upės baseino rajono daliai, esančiai jos teritorijoje, sudaro priemonių programą 4 straipsnyje nurodytiems tikslams pasiekti, atsižvelgdama į analizių, kurių reikalaujama 5 straipsnyje, rezultatus. <…>

2. Į kiekvieną priemonių programą įeina „pagrindinės“ priemonės, nurodytos 3 straipsnyje, ir prireikus „papildomos“ priemonės.

3. „Pagrindinės priemonės“ – tai būtiniausi reikalavimai, kurių privalu laikytis. Į jas įeina:

<…>

g) iš sutelktųjų šaltinių išleidžiant medžiagas, kurios gali sukelti taršą, reikalavimas, kad toks išleidimas iš anksto būtų sureguliuotas, pavyzdžiui, draudžiama tai atlikti taip, kad teršalai patektų į vandenį, arba reikalavimas, kad tam būtų išduotas išankstinis leidimas, arba kad būtų reikalaujama registracijos vadovaujantis bendromis privalomomis taisyklėmis, nustatančiomis atitinkamų teršalų išmetimo kontrolės priemones, įskaitant priemones pagal 10 ir 16 straipsnius. <…>

<…>.“ (Pataisytas vertimas)

8 Pagrindų direktyvos dėl vandens 22 straipsnio 3 dalies b punkte įtvirtinta ši pereinamojo laikotarpio nuostata:

„taikydamos Direktyvos 76/464/EEB 7 straipsnį valstybės narės gali taikyti šioje direktyvoje nurodytus taršos problemų, ją sukeliančių medžiagų, kokybės standartų bei priemonių nustatymo principus.“

Nacionalinės teisės aktai

9 Aplinkos kodekso nuostatų „Vanduo ir vandens aplinka“, susijusių su leidimu įrenginiams, konstrukcijoms, darbams ir veiklos rūšims arba pranešimu apie juos, tikslas, remiantis šio kodekso L. 211-1 straipsniu, leisti subalansuotai ir tvariai valdyti vandens išteklius, be kita ko, siekiant apsaugoti vandenis ir kovoti su bet kokia tarša. Aplinkos kodekso L. 211-2 straipsnyje numatyta, kad bendrosios paviršinių vandenų kokybės apsaugos ir paskirstymo taisyklės nustatomos Valstybės Tarybos dekretu. Pagal šį straipsnį šios bendrosios taisyklės nustato kokybės standartus ir šiai kokybei atkurti bei išsaugoti būtinas priemones, taip pat sąlygas, kuriomis gali būti draudžiamas arba reglamentuojamas tiesioginis ar netiesioginis medžiagų išleidimas, nutekėjimas, išmetimas, sandėliavimas ir apskritai bet koks veiksmas, galintis pabloginti vandenų ir vandens aplinkos kokybę, bei sąlygas, kuriomis gali būti nurodyta imtis šiai kokybei išsaugoti būtinų priemonių. Be šių bendrųjų taisyklių, pagal šio kodekso L. 211-3 straipsnį Valstybės Tarybos dekrete taip pat nustatyti nacionaliniai arba tam tikrose teritorijos dalyse galiojantys reikalavimai.

10 Aplinkos kodekso L. 214-1 straipsnyje nurodyta:

„L. 214-2 – 214-6 straipsnių nuostatos taikomos įrenginiams, kurie nėra įtraukti į suklasifikuotų įrenginių nomenklatūrą, konstrukcijoms, darbams ir veiklos rūšims, kurių ne namų ūkio tikslais imasi bet kuris viešasis ar privatus, fizinis ar juridinis asmuo, ir dėl kurių <…> tiesiogiai ar netiesiogiai, reguliariai arba epizodiškai išleidžiamos nuotekos arba sandėliuojamos, net jei jos neteršia aplinkos.“

11 Pagal Aplinkos kodekso L. 214-2 straipsnio pirmąją pastraipą:

„L. 214-1 straipsnyje nurodyti įrenginiai, konstrukcijos, darbai ir veiklos rūšys apibrėžti nomenklatūroje, patvirtintoje Valstybės Tarybos dekretu gavus Nacionalinio vandens komiteto nuomonę, ir jiems, atsižvelgiant į jų keliamos rizikos laipsnį ir žalingą poveikį vandens ištekliams ir ekosistemoms, taikoma leidimų arba pranešimų procedūra, ypač atkreipiant dėmesį į egzistuojančias vandens ir jo aplinkos apsaugos teritorijas bei jų ribas.“

12 Aplinkos kodekso L. 214-3 straipsnyje numatyta:

„I. Administracinių institucijų leidimų procedūra taikoma įrenginiams, konstrukcijoms, darbams ir veiklos rūšims, kurie gali kelti grėsmę visuomenės sveikatai ir saugumui, daryti žalingą poveikį nevaržomai vandenų tėkmei, sumažinti vandens išteklius, gerokai padidinti potvynių pavojų, padaryti didelę žalą vandens aplinkos kokybei ir įvairovei, ypač žuvų populiacijai.

<…>

II. Pranešimų procedūra taikoma įrenginiams, konstrukcijoms, darbams ir veiklos rūšims, kurie, nors nekelia nurodyto pavojaus, vis dėlto turi atitikti pagal L. 211-2 ir L. 211-3 straipsnius nustatytus reikalavimus.

Per Valstybės Tarybos dekrete nustatytą terminą administracinė valdžios institucija gali uždrausti planuojamą operaciją, jei paaiškėja, kad ji neatitinka pagrindinio vandenų tvarkymo ir valdymo plano nuostatų arba vandenų tvarkymo ir valdymo plano nuostatų, arba L. 211-1 straipsnyje minėtiems interesams kelia tokio lygio pavojų, kad jokiais reikalavimais nebūtų galima jo išvengti. Darbų negalima pradėti vykdyti iki šio termino pabaigos.

Jei L. 211-1 straipsnyje minėtų interesų paisymas nėra užtikrinamas pagal L. 211-2 ir L. 211-3 straipsnius nustatytų reikalavimų įvykdymu, administracinė valdžios institucija bet kada gali nutarimu nustatyti visus būtinus specialius reikalavimus.

<…>“

13 Aplinkos kodekso R. 214-32–R. 214-40 straipsniuose yra įtvirtintos operacijoms, kurioms taikoma pranešimų procedūra, taikytinos nuostatos. Pagal pirmąjį iš šių straipsnių pranešimas turi būti adresuojamas atitinkamo departamento ar departamentų prefektui, kuris per penkiolika dienų nuo pranešimo gavimo, tuo atveju, kai pranešimas yra neišsamus, pagal šio kodekso R. 214-33 straipsnį išsiunčia pranešimą pateikusiam asmeniui gavimo patvirtinimą, nurodydamas, kokių dokumentų ar informacijos trūksta, arba tuo atveju, kai pranešimas yra išsamus, – pranešimo gavimą patvirtinantį dokumentą, nurodydamas arba datą, nuo kada, nepateikus prieštaravimų, planuojama operacija gali būti pradėta vykdyti, arba tai, kad nėra

prieštaravimų ir šią operaciją galima pradėti vykdyti nedelsiant. Toje pačioje nuostatoje numatyta, kad tam tikrais atvejais kartu su gavimą patvirtinančiu dokumentu pateikiami taikytini bendrieji reikalavimai. Šio kodekso R. 214-35 straipsnyje nustatyta, kad uždrausti operaciją, kuriai taikoma pranešimų procedūra, prefektas gali per du mėnesius nuo išsamaus pranešimo gavimo.

14 Pagal Aplinkos kodekso R. 214-38 straipsnį atitinkami įrenginiai, konstrukcijos, darbai ir veiklos rūšys turi būti įdiegti, įvykdyti ir eksploatuojami pagal pranešimo medžiagą ir tam tikrais atvejais laikantis šio kodekso R. 214-35 ir R. 214-39 straipsniuose numatytų specialių reikalavimų. Pastarajame straipsnyje numatyta, kad pranešimą pateikęs asmuo nutarimą priimančio prefekto gali prašyti pakeisti įrenginiui taikomus reikalavimus, o taip pat juos pakeisti gali nurodyti prefektas šio kodekso L. 214-33 straipsnio II dalies trečiosios pastraipos pagrindu. Be to, šio kodekso R. 214-40 straipsnyje nustatyta, kad prieš pranešimą pateikusiam asmeniui atliekant bet kokį projekto, apie kurį pranešta, pakeitimą, galintį gerokai pakeisti pradinio pranešimo medžiagoje esančią informaciją, apie tai turi būti pranešta prefektui, kuris gali pareikalauti pateikti naują pranešimą, kuriam būtų taikomi tie patys kaip ir pradiniam pranešimui formalūs reikalavimai.

15 Pagrindinėje byloje prašomu panaikinti Dekretu Nr. 2006-881 buvo peržiūrėta Aplinkos kodekso L. 214-2 straipsnio 1 dalyje nurodyta nomenklatūra, kuri įtvirtinta šio kodekso R. 214-1 straipsnio priede „Operacijų, kurioms pagal Aplinkos kodekso L. 214-1–L. 214-3 straipsnius taikoma leidimų arba pranešimų procedūra, nomenklatūra“. Pagal šios iš dalies pakeistos nomenklatūros 3.2.7.0 skyrių, remiantis vandenį reglamentuojančiomis normomis, gėlavandeniams žuvininkystės ūkiams (toliau – žuvininkystės ūkiai) nuo šiol taikoma pranešimų procedūra, nors anksčiau jiems buvo taikoma leidimų arba pranešimų procedūra atsižvelgiant į tai, ar būdavo atliekamas jų tyrimas, ar nustatomas jų poveikis.

16 Be to, pagal Aplinkos kodekso L. 511-1 straipsnį šio kodekso nuostatos, susijusios su aplinkos apsaugos tikslais suklasifikuotais įrenginiais, taikomos įrenginiams, kurie gali kelti pavojų arba riziką visuomenės sveikatai, saugumui ir higienai, žemės ūkiui bei gamtos ir aplinkos apsaugai. Pagal šio kodekso L. 511-2 straipsnį šie įrenginiai nomenklatūroje apibrėžiami kaip suklasifikuoti įrenginiai ir jiems taikoma prefekto leidimų procedūra arba pranešimų procedūra, atsižvelgiant į tai, kokio lygio grėsmę arba riziką gali sukelti jų eksploatacija.

17 Ši nomenklatūra buvo pakeista Dekretu Nr. 2006-942, kurį pagrindinėje byloje taip pat prašoma panaikinti. Iš to matyti, kad pagal normas, reglamentuojančias aplinkos apsaugos tikslais suklasifikuotus įrenginius, žuvininkystės ūkiams nuo šiol taikoma leidimų procedūra tik tada, kai jų metiniai gamybos pajėgumai viršija 20 tonų.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

18 Grįsdama savo ieškinius dėl Dekretų Nr. 2006-881 ir 2006-942 panaikinimo Valstybės Taryboje *Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS* teigia, kad jais pažeidžiamos Direktyvos 2006/11 6 straipsnio nuostatos.

19 Nurodęs, kad iš žuvininkystės ūkių išleidžiamuose teršaluose yra II sąrašo medžiagų, t. y. amoniako ir nitritų, ir kad pagal Direktyvos 2006/11 6 straipsnį teršalų, kuriuose gali būti šių medžiagų, išleidimui turi būti gautas išankstinis leidimas, nustatantis teršalų išleidimo normas, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas savo sprendime konstatavo, kad, išskyrus tuos žuvininkystės ūkius, kurių metiniai gamybos

pajėgumai viršija 20 tonų ir kuriems pagal teisės aktus, susijusius su aplinkos apsaugos tikslais suklasifikuotais įrenginiais, taikoma leidimų procedūra, žuvininkystės ūkiams, kaip tokiems, taikoma tik pranešimų procedūra.

20 Tačiau prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad atsižvelgiant į tai, kad manoma, jog žuvininkystės ūkiuose naudojami įrenginiai nedaug teršia aplinką, šia procedūra siekiama supaprastinti administracines procedūras ir tinkamiau paskirstyti kontrolės priemones. Jis nurodo, kad pagal šią procedūrą prefektas turi teisę uždrausti darbus, kurių negalima pradėti nepasibaigus dviejų mėnesių laikotarpiui, o jei neprieštarauja, gali nustatyti techninius reikalavimus, leidžiančius apsaugoti Aplinkos kodekso L. 211-1 straipsnyje nurodytus interesus, būtent nustatant teršiančių produktų išleidimo ribines vertes. Jis mano, kad šiomis sąlygomis klausimas, ar Direktyvos 2006/11 6 straipsnis gali būti aiškinamas taip, kad jis leidžia valstybėms narėms nustatyti tokią procedūrą, yra labai keblus.

21 Taigi Valstybės Taryba nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ieškinyje pateiktų reikalavimų panaikinti Dekretą Nr. 2006-881 tiek, kiek remiantis vandenį reglamentuojančiomis normomis jame nustatyta, kad žuvininkystės ūkiams taikoma pranešimų procedūra, ir ieškinio dėl Dekreto Nr. 2006/942 panaikinimo atžvilgiu ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar <…> Direktyvos 2006/11 6 straipsnis gali būti aiškinamas taip, kad jis leidžia valstybėms narėms, pagal šį straipsnį patvirtinus vandenų taršos mažinimo programas, apimančias aplinkos kokybės standartus, nustatyti pranešimų procedūrą tam tikriems įrenginiams, kurie laikomi nedaug teršiančiais aplinką, nurodant šiuos standartus ir administracinės valdžios institucijoms suteikiant teisę drausti pradėti naudoti šį įrenginį arba jo atžvilgiu nustatyti teršalų išleidimo ribines vertes?“

Dėl prejudicinio klausimo

22 Norint atsakyti į pateiktą klausimą pirmiausia reikia nurodyti, kad Direktyva 2006/11 nesiekiama pradedant eksploatuoti objektą, galintį išleisti pavojingas medžiagas į vandens aplinką, taikyti specialią leidimų arba pranešimų procedūrą, atsižvelgiant į minėto objekto savybes. Tačiau, kaip matyti iš jos šeštos – aštuntos konstatuojamųjų dalių bei 3 straipsnio, ja siekiama nutraukti vandens, patenkančio į jos taikymo sritį, taršą I sąrašo medžiagomis ir sumažinti to paties vandens taršą, sukeltą II sąrašo medžiagų, kaip antai amoniakas ir nitratai. Taigi Direktyvos 2006/11 tikslas yra ne įpareigoti valstybes nares patvirtinti priemones, taikomas konkrečiai tam tikram objektui ar įrenginiams kaip tokiems, bet jas įpareigoti imtis tinkamų priemonių nutraukti ar sumažinti vandens taršą, sukeltą išleidus teršalus, kuriuose gali būti pavojingų medžiagų, atsižvelgiant į jų pobūdį.

23 Taigi, siekiant sumažinti vandens taršą II sąrašo medžiagomis, Direktyvos 2006/11 6 straipsnyje, be kita ko, nurodyta, kad valstybės narės patvirtina programas, apimančias vandenų aplinkos kokybės standartus, nustatytus pagal Tarybos direktyvas, jei tokios yra. Norint įgyvendinti šias programas minėto 6 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad bet kokiam teršalų, kuriuose gali būti II sąrašo medžiagų, išleidimui į šios direktyvos 1 straipsnyje nurodytus vandenis reikia gauti atitinkamos valstybės narės kompetentingos valdžios institucijos išankstinį leidimą, kuriame nustatomos teršalų išleidimo normos, apskaičiuotos pagal aplinkos kokybės standartus.

24 Antra, reikia pabrėžti, kad Direktyvoje 2006/11 nenumatyta jokios 6 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos taisyklės išimties. Taigi dėl šio sprendimo 22 punkte nurodytų priežasčių ši nuostata neskiria įrenginių, sukeliančių išleidimą, pagal savybes, o būtent pagal tai, ar šie įrenginiai laikomi sukeliančiais didelę taršą, ar ne. Ji taip pat nedaro skirtumo, atsižvelgiant į tai, kiek išleidžiama teršalų. Todėl tokia pranešimų procedūra, kaip

prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas apibūdino pateikdamas klausimą, gali būti laikoma leidžiama Direktyvos 2006/11 6 straipsniu tik tuo atveju, jei pagal ją kompetentinga administracinė valdžios institucija visais teršalų išleidimo atvejais turėtų priimti sprendimą, kurį būtų galima laikyti prilygstančiu išankstiniam leidimui šio straipsnio prasme.

25 Tačiau Direktyvos 2006/11 6 straipsnio 2 dalyje numatytas leidimas turi būti ne tik suteiktas prieš bet kokį teršalų, kuriuose gali būti viena iš II priedo medžiagų, išleidimą, bet jame turi būti nustatytos teršalų išleidimo normos, apskaičiuotos pagal aplinkos kokybės standartus, nustatytus valstybės narės, remiantis šio straipsnio 1 ir 3 dalimis, patvirtintoje programoje. Be to, Teisingumo Teismas ne kartą buvo nusprendęs, kad iš Direktyvos 76/464 7 straipsnio 2 dalies, kurios formuluotė sutampa su Direktyvos 2006/11 6 straipsnio 2 dalies formuluote, matyti, jog leidimuose turi būti nurodytos konkretaus išleidimo atveju leistinos teršalų išleidimo normos, kurios apskaičiuotos atsižvelgiant į siektinas kokybės normas, iš anksto nustatytas programoje pagal to paties 7 straipsnio 1 dalį, kuri skirta planuose nurodytiems vandenims ir nagrinėjamam vandentakiui apsaugoti (žr., be kita ko, 2005 m. birželio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-282/02, Rink. p. I-4653, 68 punktą ir ten nurodytą teismų praktiką). Teisingumo Teismas dėl to paties 7 straipsnio 2 dalies taip pat nurodė, kad išankstiniuose leidimuose nustatytos teršalų išleidimo normos turi būti apskaičiuojamos pagal šioje programoje nustatytas siektinos kokybės normas, remiantis vandenų, į kuriuos tokie teršalai patenka, tyrimu (žr. 2000 m. gegužės 25 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-384/97, Rink. p. I-3823, 41 punktą).

26 Iš to matyti, kad norint suteikti išankstinį leidimą Direktyvos 2006/11 6 straipsnio 2 dalies prasme reikia atskirai išnagrinėti kiekvieną šiuo tikslu pateiktą prašymą ir toks leidimas negali būti numanomas (dėl Direktyvos 76/464 7 straipsnio žr. 2001 m. birželio 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, C-230/00, Rink. p. I-4591, 16 punktą).

27 Iš tiesų, pirma, išankstinis ir specialus kiekvieno planuojamo teršalų, kuriuose gali būti II sąrašo medžiagų, išleidimo tyrimas yra būtinas norint įgyvendinti vandenų taršos mažinimo programas, kurias valstybės narės tvirtina pagal Direktyvos 2006/11 6 straipsnio 1 dalį, pagal kurią išankstinio leidimo reikalavimo taikymas visiems tokio pobūdžio išleidimo atvejams yra viena iš šių programų įgyvendinimo priemonių. Tokio tyrimo taip pat reikia norint kiekvienu išleidimo, kuriam buvo gautas leidimas, atveju nurodyti teršalų išleidimo normas, nustatytas remiantis šiose programose nurodytais aplinkos kokybės standartais, kuriais siekiama sumažinti teršalų, kuriuose gali būti viena ar kelios II sąrašo medžiagos, išleidimą. Be to, atliekant šį tyrimą reikia įvertinti konkrečią vandenų, į kuriuos tokie teršalai patenka, būklę, į kurią turi būti atsižvelgta nustatant teršalų išleidimo normas. Antra, numanomas leidimas yra nesuderinamas su reikalavimu išankstiniame leidime nurodyti pagal pirmiau apibūdintas taisykles nustatytas teršalų išleidimo normas.

28 Atsižvelgiant į šiuos argumentus tokia pranešimų procedūra, kokia ginčijama pagrindinėje byloje, nurodant aplinkos kokybės standartus, numatytus vandenų taršos mažinimo programose, ir administracinei valdžios institucijai suteikiant teisę uždrausti pradėti eksploatuoti objektą arba teisę nustatyti atitinkamam įrenginiui ribines išleidimo vertes, negali atitikti minėtų Direktyvos 2006/11 6 straipsnio reikalavimų, nes ji neužtikrina, kad bet koks teršalų, kuriuose gali būti II sąrašo medžiagų, išleidimas bus iš anksto specialiai nagrinėjamas siekiant nurodyti teršalų išleidimo normas, nustatytas pagal taikomus aplinkos kokybės standartus, ir konkrečią vandenų, į kuriuos tokie teršalai patenka, būklę. Taigi tokia procedūra neįpareigoja kompetentingos administracinės valdžios institucijos priimti sprendimo, kuris gali būti laikomas prilygstančiu išankstiniam leidimui Direktyvos 2006/11 6 straipsnio 2 dalies prasme.

29 Be to, nei tai, kad egzistuoja bendrosios paviršinių vandenų kokybės saugojimo taisyklės ir nacionaliniai ar tam tikrose teritorijos dalyse taikomi reikalavimai, kaip antai numatytieji Aplinkos kodekso L. 211-2 ir L. 211-3 straipsniuose, ir nutarime, priimtame, kaip buvo nurodyta teismo posėdyje, 2008 m. balandžio 1 d., nustatyti žuvininkystės ūkiams taikomi reikalavimai, net numatant sankcijas, nei tai, kad pranešimą pateikiančiam asmeniui pateikiama bendrųjų taikomų reikalavimų, kaip antai nustatytieji to paties kodekso R. 214-33 straipsnyje, kopija, negali kompensuoti to,

kad nėra nurodyta konkretaus išleidimo atveju taikomų teršalų išleidimo normų, nustatytų pagal aplinkos kokybės standartus ir konkrečią vandenų, į kuriuos tokie teršalai patenka, būklę.

30 Todėl, priešingai nei teigia Prancūzijos vyriausybė, tokia pranešimų procedūra, kokia ginčijama pagrindinėje byloje, nėra grindžiama nuostatomis, praktikoje galinčiomis ją prilyginti supaprastintai leidimų procedūrai, atitinkančiai Direktyvos 2006/11 6 straipsnyje nustatytus reikalavimus.

31 Iš to, kas pirmiau nurodyta, išplaukia, kad, priešingai nei teigia Prancūzijos, Italijos ir Nyderlandų vyriausybės savo rašytinėse ir žodinėse pastabose, net jeigu tokia, kaip pagrindinėje byloje pranešimų procedūra, suteikiant teisę uždrausti, grindžiama tikslu supaprastinti administracines procedūras ir tinkamiau paskirstyti kontrolės priemones, ji negali būti laikoma lygiaverte Direktyvos 2006/11 6 straipsnyje numatytai išankstinių leidimų procedūrai.

32 Šios išvados negali paneigti Nyderlandų vyriausybės, palaikomos Prancūzijos vyriausybės, per teismo posėdį pateiktas argumentas, susijęs su pagrindų direktyva dėl vandens.

33 Akivaizdu, kad nuo šiol taikydamos pagrindų direktyvos dėl vandens 22 straipsnio 3 dalies b punkte įtvirtintą pereinamojo laikotarpio nuostatą Direktyvos 2006/11 6 straipsnio tikslais valstybės narės gali taikyti „(pagrindų direktyvoje dėl vandens) nurodytus taršos problemų, ją sukeliančių medžiagų, kokybės standartų bei priemonių nustatymo principus." Konkrečiai kalbant, kaip per posėdį priminė Europos Bendrijų Komisija, pagrindų direktyvos dėl vandens 11 straipsnio 3 dalies g punktas iš sutelktųjų šaltinių išleidžiant medžiagas, kurios gali sukelti taršą, leidžia nustatyti registravimo procedūrą ir todėl nebūtinai įpareigoja laikytis išankstinio leidimo procedūros.

34 Vis dėlto ši registravimo procedūra net pereinamuoju laikotarpiu taikoma tik įgyvendinant pagrindų direktyvą dėl vandens. Tačiau minėtos registravimo procedūros negalima taikyti atskirai nuo šioje direktyvoje numatytų priemonių, apie kurių egzistavimą pagrindinėje byloje nenurodoma nei prašyme priimti prejudicinį sprendimą, nei Prancūzijos vyriausybės pateiktose pastabose, ir ypač svarbu, kaip matyti iš šios direktyvos 11 straipsnio, iš anksto nustatyti upės baseino rajonus, atlikti kiekvieno jų analizę ir parengti priemonių programą, atsižvelgiant į šios analizės rezultatus, bei atitinkamų teršėjų atžvilgiu nustatyti teršalų išleidimo kontrolės priemones.

35 Todėl atsižvelgiant į visa tai, kas nurodyta pirmiau, į pateiktą klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2006/11 6 straipsnio negalima aiškinti kaip leidžiančio valstybėms narėms, pagal šį straipsnį patvirtinus vandenų taršos mažinimo programas, apimančias aplinkos kokybės standartus, nustatyti pranešimų procedūrą tam tikriems įrenginiams, kurie laikomi nedaug teršiančiais aplinką, nurodant šiuos standartus ir administracinei valdžios institucijai suteikiant teisę uždrausti pradėti eksploatuoti objektą arba teisę atitinkamo įrenginio atžvilgiu nustatyti teršalų išleidimo ribines vertes.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

36 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

2006 m. vasario 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/11/EB dėl tam tikrų į Bendrijos vandenis išleidžiamų pavojingų medžiagų sukeltos taršos 6 straipsnio negalima aiškinti kaip leidžiančio valstybėms narėms, pagal šį straipsnį patvirtinus vandenų taršos mažinimo programas, apimančias aplinkos kokybės standartus, nustatyti pranešimų procedūrą tam tikriems įrenginiams, kurie laikomi nedaug teršiančiais aplinką, nurodant šiuos standartus ir administracinei valdžios institucijai suteikiant teisę uždrausti pradėti eksploatuoti objektą arba teisę atitinkamo įrenginio atžvilgiu nustatyti teršalų išleidimo ribines vertes.

Parašai.